

DE DRIE DUIFKES

Hilde Van Mieghem

De drie duifkes

Roman

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Met dank aan Marc Le Bruyn en Dirk Verhofstadt,
voor hun onderzoek

Copyright © 2022 Hilde Van Mieghem
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259,
1017 XJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Jan van Zomeren
Omslagillustratie: Still uit Roma-nummer 'Ay Danu Danu Danai'
(maker onbekend)
Portret auteur: Stephan Vanfleteren
Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 295 4586 0 / NUR 301

www.arbeiderspers.nl

*Voor mijn drie gratiën Marie, Sara en Sofie;
voor dr. Marc Van Steenkiste*

‘Wanneer ik denk aan het gevaar dat ik heb gelopen om mezelf te verliezen en hoe ik daar instinctief aan ben ontsnapt, ineens, als door een onbewuste kracht, dan geloof ik werkelijk dat alles in ons gebeurt zonder dat we er zelf iets aan kunnen doen; en dat rede en wil maar woorden zijn; dat het niet zo is dat de een verloren gaat en de ander behouden blijft, maar dat we blijven wie we van het begin af al waren.’ – Cesare Pavese

‘It is never too late to be what you might have been.’ – George Eliot

Madeleine & Duck

14 april 1964

Vol ongeloof keek ze naar de gouden ring rond haar gezwollen vinger. Vier jaar lang had hij het volgehouden, drie keer was hij op de knieën gezonken, had hij zijn aanzoek anders ingekleed, grappiger, serieuzer en nog romantischer, tot ze zes maanden geleden, nog voor zijn knie de grond raakte, in lachen uitbarstte, haar angst opzijschoof en uitriep: 'Ja! Ik wil!'

Nog geen week later was hij aan de deur verschenen met trouwringen waarin hun namen gegrift stonden. In een fijne krulletter stond in de zijne *Madeleine-Duck 14-4-1964* en in de hare *Duck-Madeleine 14-4-1964*. De perfecte datum, vond hij. Vierenveertig jaar geleden – Madeleine moest nog achttien worden – hadden ze elkaar op die dag, na meer dan een jaar om elkaar heen fladderen, voor het eerst gezoend.

Vanmorgen vroeg hadden haar twee boezemvriendinnen, Tine en Juliet, de dekens uitgelaten van het bed getrokken en haar er luidruchtig zingend uitgetrokken. Verschrikt had ze naar haar warrige kop gekeken in de spiegel, maar ze lieten haar geen minuut de tijd om te piekeren. Als twee volleerde kleedsters hielpen ze haar met haar jurk, haar make-up en kapsel en gingen er daarna gibberend als tieners weer vandoor. De bewondering in de ogen van haar oudste zoon die trots het portier opende van de hemelsblauwe Oldsmobile die klaarstond om haar naar de kerk te brengen, had haar gerustgesteld.

Het was bijna onwerkelijk toen ze naar het altaar schreed,

naar Duck toe, die haar met een verliefde glimlach opwachtte. Het was waar, het was echt waar, ze trouwden met elkaar! De rest van de dag leek ze op een vrolijke, wild draaiende carroussel te zitten en voortdurend was ze omringd door familie, kinderen en gasten. Soms zocht ze in alle drukte Ducks hand en als hij te ver van haar weg stond zijn blik, en elke keer als ze elkaar in de ogen keken, werd alles om haar heen een fractie van een seconde stil.

Hand in hand zakten ze diep weg in de achterbank van de Oldsmobile die hen naar de zaal bracht waar het avondfeest zou doorgaan. De chauffeur hield gelukkig zijn mond, en met haar duim streelde ze de binnenkant van Ducks hand en voelde de trouwring om zijn vinger.

Hij hielp haar de auto uit, duwde de zware poort van het gebouw open en liet haar voorgaan. In de feestzaal stonden uitbundige boeketten witte lelies bij de deur, de stank ervan sloeg haar in het gelaat. 'Hij is hier!' fluisterde ze verschrikt. 'Wie?' vroeg Duck. Met een trieste glimlach zei ze een beetje warrig: 'Niemand, niemand.'

Duck kende haar door en door en wist precies wanneer ze aan stilte en rust toe was en stelde voor dat ze even een luchtje ging scheppen, terwijl hij de gasten alvast zou opvangen, ze konden elk ogenblik arriveren. Wat kracht opdoen voor het avondfeest kon geen kwaad, lachte ze meewarig. Ze kuste hem en langzaam, om hem niet te verontrusten, wandelde ze naar de Schelde en ademde diep in en uit om te kalmeren. De maffe bloemengeur had haar teruggekatapulteerd naar haar huwelijksnacht met de Schubbenman, negenendertig jaar geleden, en de beelden die door haar hoofd flitsten joegen haar de daver op het lijf.

Al twee weken verbaasde ze zich erover hoe sterk de Schubbenman weer opgeleefd was in haar. Hoe ze ook haar best deed, ze kreeg hem niet uit haar hoofd. Met volle kracht sloeg hij toe vandaag en ze had zijn beschimpingen en zijn gemeen gelach de hele dag manmoedig afgeweerd.

De avond was zwaar en zwoel, er hing regen in de lucht. Op de ponton waar de veerboot aanlegde, ging ze met een zucht even zitten op de bank waar ze zo vaak gezeten had, wachtend op Tine die van Beveren kwam, vurig hopen dat er een brief zou zijn van Duck. Al die jaren hadden zijn brieven haar heimelijk via haar vriendin bereikt.

En nu was hij haar man! Vanaf nu zouden ze dag en nacht samen zijn. Soms was ze bang dat haar gevecht om overleefd te blijven, in een leven dat geen enkel verlangen had ingelost, haar zo had uitgeput dat ze dit geluk niet zou aankunnen. Vijfendertig jaar huwelijk met de Schubbenman had haar vergiftigd, had haar innerlijk verwoest.

In haar handtasje zocht ze een sigaret, stak er een in haar linker mondhoek – ze haatte het als de rook haar neus in kringelde – sloot haar lippen er stevig omheen en streek een lucifer af. De sigaret hield ze tussen duim en wijsvinger en aan een hoog tempo pufte ze rookwolkjes de lucht in. Inhaleren had ze nooit gedaan.

Met haar zwarte, dikke haar, waarin nauwelijks grijs te bespeuren viel, haar hoekige, bijna mannelijke gezicht, haar pikzwarte rechteroog dat naar de donkere hemel tuurde op zoek naar de Kleine Beer, en de rimpels rond het dichtgeknepen linkeroog, leek ze een indiaan die rooksignalen de lucht inseinde. Er was geen ster te zien.

Met roken was ze enkel begonnen om de Schubbenman uit te dagen, hem te treiteren en te pesten en het leven zuur te maken. Bij het eerste trekje had ze zo'n vreselijke hoestbui gekregen dat ze daarna nooit meer inhaleerde en enkel met verwoede pufjes de kamer vulde met een blauwgrijze wolk, terwijl ze naar hem keek als een valse teef. Veel had het niet voorgesteld als protestactie, maar ze genoot ervan als hij nijdig de eetkamer ontvluchtte.

Na zijn dood was ze overgestapt op lange, flinterdunne Peter Stuyvesantsigaretten, die ze elegant vond staan en die beter pas-

ten in haar leven zonder hem. Alles wat aan de Schubbenman herinnerde, moest verdwijnen. Ze had niet alleen zijn kleren weggegooid, maar ook de hare; als een razende was ze tekeergegaan in huis en ze had alles meegegeven met de voddenman.

De Schubbenman in de voorkamer opbaren, zoals gebruikelijk was, had ze geweigerd. Hij moest het huis uit. Ze was bang dat ze hem zou verminken, dat ze zijn lichaam in blinde woede zou toetakelen en al de opgespaarde agressie zou botvieren door zijn schijnheilige smoel aan flarden te slaan. Het was een hete zomer en ze kon zonder al te veel moeite de begrafenisondernemer overtuigen het lijk mee te nemen. 'Met plezier betaal ik de rekening, als hij maar weg is,' had ze gezegd. 'Zijn aanblik verscheurt me, begrijpt u?' Uitdagend en trots keek ze hem in de ogen, viste haar zakdoek uit haar mouw en snoot haar neus.

'Ik begrijp het, mevrouw, natuurlijk, het gebeurt vaker de laatste tijd dat mensen hun geliefden uit huis opbaren, ik laat meneer vanmiddag nog ophalen,' antwoordde hij beleefd.

Toen ze de kist het huis uitdroegen en zij de voordeur met een ferme dreun, harder dan ze wilde, achter de twee mannen dichtsloeg, leunde ze tegen de deur en keek versteend de gang in. Hij was weg.

Nooit meer zou hij nog binnenkomen, nooit meer het kookvuur achter haar rug om naar beneden draaien, nooit meer de radiators toedraaien, behalve in zijn eigen slaapkamer. Nooit zou ze nog op de tast de trap op moeten 's nachts, omdat hij de hoofdschakelaar van de elektriciteit had afgezet, en nooit meer zou hij haar het bloed onder de nagels vandaan pesten met zijn temerige gepraat en die lijzige stem van hem. Ze was eindelijk vrij. Oud, maar vrij.

Wuivend met haar hand, alsof ze een vervelende vlieg verjoeg, schudde ze kort haar hoofd. De Schubbenman was niet meer, bestond niet meer. Punt. 'Het zijt gij of ik vandaag,' zei ze strijdlustig voor zich uit, waarna ze haar sigaret doofde, opstond en terug wandelde naar de feestzaal.

Het was er al druk. Mijn man neemt ridderlijk de honneurs waar, dacht ze verliefd, toen ze vanuit de verte zag hoe hij grappjes maakte met iedereen. Zijn opgewektheid, zijn ingetogen, milde, bijna hoofse vriendelijkheid en zijn jongensachtige lach verwonderden haar elke dag opnieuw. Hij zag haar en ze deed teken dat ze langs de zijdeur naar binnen ging, ze had nog geen zin in al die mensen. Met een glimlach gooide hij haar een kusje toe en voor iemand haar opmerkte, liep ze om het gebouw heen, duwde de zijdeur open en glipte naar binnen.

Aan een tafeltje achteraan in de zaal, in het halfduister, nam ze plaats en het ontroerde haar dat Duck de lelies weg had laten halen bij de ingang, ze stonden nu achteraan op het podium. De muziek speelde zacht en werd overstemd door het geroezemoes van de gasten, het vrolijke gelach en de schuivende stoelpoten. De tafellampjes maakten het geheel feestelijk, evenals de kleurige spots boven de dansvloer. Bij het binnenkomen kreeg elke gast alvast een drankje. Af en toe flitste er tussen de mensen die bleven binnenstromen, als een reddingsboei op een stormachtige zee, een rode haarlok van Duck op.

14 april 1920

Ze bleef rennen ook al kon ze niet meer, kreeg ze nauwelijks adem. Haar wangen gloeiden, haar gitzwarte ogen lachten en ze keek achterom. In de verte lichtte zijn rode haar op. Buiten adem bleef ze staan, hijgde een paar keer na en gilde dan van pure opwinding, vrolijk en hard. De rode vlek stokte, vertraagde een hartslag lang en bewoog zich dan opnieuw in haar richting. Weer gilde ze en rende verder, haar lange rokken vervloekend.

‘Madeleine!’ Haar naam echode door het bos. ‘Madeleine!’ Nog even en ze zou als eerste de rand van het bos bereiken, dacht ze, en besepte tegelijk dat ze dat niet wilde. Eenmaal het bos uit zou ze hem niet meer kunnen kussen, moesten ze zich gedragen als vreemden. Hijgend bleef ze staan en wachtte hem op met wijddopen armen. Niets bewoog in het bos, haar hart bonsde en ze hoorde alleen haar gejaagde ademhaling. Waar was hij?

In een poging meer lucht te krijgen trok ze haar jakje, dat ze na hun gestoei net te strak had dichtgesnoerd, een beetje open, sloeg wild haar hoofd in de nek en brulde: ‘Duck!’ Een langgerekte, schorre schreeuw. Een vogel antwoordde. Zenuwachtig riep ze nog een keer zijn naam, kort en dwingend nu.

De zon drong met moeite door het gebladerte. Ze rilde. Niet het nieuwe rillen, dat ze nog maar pas kende, dat haar zo verwarde, dat zich als een bliksemschicht van haar ruggengraat naar haar buik verplaatste, haar het gevoel gaf dat ze gloeiende

kooltjes in haar schoot had die zich bij het geringste zuchtje, bij de minste aanraking, als roodbrandende lava naar haar borsten bewogen, haar tepels deden verharden tot gegoten brons, opkropen naar haar keel en haar de adem benamen. Na meer dan een jaar ravottend achter elkaar aan zitten als dartele vlinders, koortsig en broeierig, stoeiend zonder elkaar één keer te zoenen, had hij haar eindelijk gekust. En méér. Ze bloosde als ze aan haar gulzigheid dacht. Het was niet gepast voor een deugdelijk meisje, maar het kon haar niet schelen. Ze wilde hem, helemaal.

Met een kreet van ongeduld zakte ze door haar benen, hurkte neer en was alleen maar adem en zweet. Haar verlangen was verslindend, ze wilde voor altijd met hem samen zijn.

Bij de bevrijding op 11 november 1918, anderhalf jaar geleden, tijdens het grote dorpsfeest dat spontaan losgebarsten was, had ze Duck voor het eerst ontmoet. Het hele dorp was samengestroomd op het plein voor het gemeentehuis, de koude deerde niemand. Aan de gevel hing een spandoek met daarop DE GROOTE OORLOG IS VOORBIJ geschilderd. Muzikanten speelden het ene vrolijke wijsje na het andere en werden begeleid door kinderen die met houten lepels op pannendeksels trommelden. Iedereen viel elkaar in de armen. Mannen kusten hartstochtelijk vrouwen die de hunne niet waren en de vrouwen gaven er zich schaamteloos aan over.

Als aan de grond genageld bleven Madeleine en Duck staan toen hun blikken elkaar voor het eerst ontmoetten. Het duurde even voor Madeleine haar ogen neersloeg. Daarna ontliepen ze elkaar de hele avond, te verlegen om toenadering te zoeken, en toen haar moeder haar mee naar huis trok, draaide ze zich wel tien keer om en bleef hij haar zonder blikken of blozen nakijken. Vlak voor ze de hoek om verdween, glimlachte hij. Het was alsof de bliksem insloeg en haar lichaam in vuur en vlam zette.

Twee dagen later zagen ze elkaar opnieuw. Ze was op weg naar Aalter om verstelwerk weg te brengen naar klanten en hij

rende haar achterna, vroeg haar beleefd en hoffelijk of hij een eindje mee mocht lopen. Lachend had ze hem aangekeken en daar, op dat moment, werd voltrokken wat er twee dagen eerder was ingezet: ze werd verliefd, stapelverliefd, voor het eerst in haar leven. Hoe had ze ooit één dag gelukkig kunnen zijn zonder hem? Van pure verlegenheid zeiden ze beiden geen woord. In stilte liepen ze naast elkaar naar Aalter en terug en het geluid van hun voetstappen was hun enige taal.

Moeizaam stond ze op, de zware rokken wilden niet mee, ze zogen haar naar beneden, als in een moeras. De zoom was nat en beslijkt en ze wist dat haar moeder haar beschuldigend zou aankijken straks, bedroefd over zoveel schaamteloosheid. En zij zou blozen, zoals steeds. Ze zou haar ogen neerslaan en door haar wimpers naar de verweerde magere handen van haar moeder turen en wachten tot het wit van de knokkels weer doorbloedde en zachtroze werd.

Aandachtig luisterde ze naar de geluiden in het bos: geklapwiek, gefluit, doffe plonsen in de verte, krakend hout, bewegende bladeren, ze meende zelfs de wolken te kunnen horen. Ongerust keek ze alle kanten uit, maar nergens zag ze Duck. De bomen leken een leger eenzame, berooide krijgers, die haar in stilte omringden en onmerkbaar naderden, haar steeds meer insloten. De wolken schoven voor de zon en de lucht werd donker. God bedekte de aarde met graniet.

Duck zat haar vast met een triomfantelijke glimlach op te wachten bij de oude eik. Aan de rand van het bos snoerde ze haar jakje weer strak dicht en fatsoeneerde haar kleren. Haar dikke, weerbarstige haren streek ze naar achter en ze voelde dat er twijgjes in zaten, stukjes verdroogde bladeren en dennennaalden. Grinnikend maakte ze haar dikke vlecht los en schudde haar haar uit. Wat maakte ze zich druk om een beslijkte rok, terwijl ze eruitzag alsof ze op een trouwfeest geweest was waar kwistig met gedroogde lindenbloesem gestrooid werd.

In de verte klonk het geluid van karrenwielen. Bliksemsnel dook ze in elkaar en kroop achter een boomstam. Haar onderrok bleef haken aan het kreupelhout en scheurde. Verschrikt keek ze op; het geluid zou haar verraden. Woedend beet ze op haar vuist, ze verlinkte zichzelf, was het niet door haar rok dan wel door het gedreun van haar hart.

‘Hoort gij dat ook?’ zouden de dorpingen elkaar vragen. ‘Hoort ge dat? Dat doffe bonzen in het bos? Dat is het hart van Madeleine De Burcht. Ze is vast weer op stap met dat duivelsjong, die rostekop, die Duck, de zoon van de hovenier van het kasteel. En dat voor de dochter van een herenboer.’

‘Herenboer?’ zou Baziël, de stalknecht, mompelen. ‘Hij is evenveel herenboer als dat mijn koe kloten heeft.’

De kar kwam dichterbij, schommelde heen en weer op de drassige weg en kraakte vervaarlijk. Het uitgemergelde paard liep stapvoets, het hoofd naar de grond gebogen, kale plekken op zijn flanken, gedroogde modder tot hoog op zijn benen en onderbuik. Het bezweek bijna onder de zware last en af en toe liep er een nerveuze rilling over zijn rug. Op de bok de oude Charel, de meesterknecht van haar vader; naast hem ineengezakt en lijkleek, Duck. Als sterren aan de hemel lagen de gouden sproeten op zijn gezicht. Vlak onder zijn linkeroog tekende zich de Kleine Beer af, dat wist ze, geen half uur geleden had ze hem nog gekust, daar, precies op dat plekje.

Soms, als het hun dagenlang niet lukte om elkaar te zien, sloop ze ’s nachts haar kamer uit, kroop in de hooischaar de ladder op, sloeg de luiken open en bleef uren liggen kijken naar de sterren. Dan kneep ze één oog dicht en streek met haar wijsvinger langs de zeven sterren die de Kleine Beer vormden en verbeeldde zich dat ze zijn hemelse wang streelde. Tot het vroege ochtendlicht plots de sterren uitvaagde als een spons de krijtletters op een schoolbord.

Paard en kar reden vlak langs haar heen, als ze haar arm zou uitsteken kon ze Ducks voet raken. Bijna kon ze de oranje of

gele stipjes, die hier en daar in zijn mooie blauwgrijze irissen zaten, onderscheiden, zo dichtbij was hij. Met opengesperde ogen keek hij haar aan en zijn zwarte, angstige pupillen nagelden haar vast.

‘Madeleine!’ riep Charel met zijn hoge, krassende stem. En dan nog een keer: ‘Madeleine!’

‘Ze is hier niet,’ zei Duck.

‘Als gij hier zijt, is zij er ook. Het hele dorp spreekt er schande van, hoe ge door de velden rollebolt met haar en u verstopt in het bos en daar voorzeker aan haar borsten en onder haar rok zit met uw vieze poten. De boer heeft me bezworen om u alle twee bij hem af te leveren en afleveren zal ik u.’

Duck werd bloedrood en Madeleine zag de paniek in zijn ogen. Stil maar, suste ze hem in gedachten, laat u niet opjagen door die oude kraai. Liefst was ze wijdbeens voor paard en kar gaan staan om Charel een oplawaai te verkopen, waarbij ze de paar tanden die hij nog had uit zijn mond zou slaan. O, wat zou ze die ouwe graag de grond instampen, zijn kaken horen breken onder haar bottinen, zijn ogen in de kassen duwen en zijn vieze tong uittrekken zodat ze nooit meer die schrille, hoge stem moest horen, nooit meer die valse blik moest zien. Altijd lag hij op de loer en hij zou maar al te graag met zijn handen aan haar lijf zitten. Hij had het zelfs voorgesteld en beloofd dat als hij één keer, één keer maar, haar borsten mocht zien en aanraken, hij ervoor zou zorgen dat ze hare rostekop kon zien, zoveel ze wilde.

De kar verdween in de bocht, ze stond op, sloeg de blaadjes en het zand van haar rokken en zocht haar sjaaltje, maar het zat niet meer in haar rokkzak. Ze had het van tante Dora gekregen, haar meter. Het was haar mooiste sjaaltje, van lila zijde met aan de boorden fijne Brugse kant. Haar moeder zou boos worden. Nee, droevig, haar moeder werd nooit boos, en ze zou het onmiddellijk merken als Madeleine het niet droeg in de kerk zondag. Het was kostbaar en ze overwoog om het nog te zoeken,

maar de kerkklok in de verte sloeg al vijf uur. Het was te laat. Haar vader zou razend zijn.

Met een grote bocht om het dorp heen liep ze naar huis, zodat het leek alsof ze van Aalter kwam, van notaris Wegemans, wiens herstelde broeken ze weggebracht had. Dat had ze twee dagen geleden al gedaan, maar bang dat haar dochter opgesloten zou worden in een klooster zou haar moeder zwijgen. Madeleines vader dreigde er al meer dan een jaar mee, iedereen in het dorp had wel een tante nonneke of een nonkel pastoor in de familie, en als Madeleine zich niet snel zou gedragen zoals verwacht werd van een deugdzame jonge vrouw, zou haar vader haar eigenhandig naar de zusters Karmelietessen brengen, een katholieke bedelorde die tot de strengste aller ordes behoorde. Hij was ertoe in staat.

Dat ze van Aalter kwam verklaarde ook het slijk op haar rokken. De regen van de laatste dagen had de onverharde wegen in modderpoelen veranderd.

Het zou al snel schemeren, dan zou haar vader pas echt woedend zijn, zijn dochter op straat op zo'n laat uur, en dan nog komende van Aalter, dan moest ze voorbij het slijkkapelleke waar het spookte. Daar waakte een grote zwarte hellehond met bloeddorpen ogen, die al wie langs kwam na zonsondergang verscheurde. De smid van het dorp was er ternauwernood aan ontsnapt en kreeg dezelfde avond nog van schrik spierwit haar.

Madeleine spotte met dat bijgeloof en barstte in lachen uit toen haar vader dat vertelde. Hij verkocht haar een pak slaag waar ze dagenlang krom van liep. Kermend was haar moeder beginnen te bidden en Magriet, haar zus, moest de pastoor gaan halen. Haar goddeloze zus moest behoed worden voor het kwaad.

Urenlang sprak de pastoor met Madeleine. Hij kwam tot het besluit dat ze de duivel uitgedaagd had door haar vader zo schaamteloos uit te lachen, ze moest boetedoen en tot God bidden opdat hij geen bezit van haar nam. Op haar knieën gezeten

moest ze de Heer om vergeving smeken, zonder verpozen, een dag en een nacht lang. En van die hovenierszoon moest ze voor goed wegblijven, rode haren waren een merkteken van de duivel, zei hij, en haar vader had het later meermaals uitgeroepen: ‘Het is een duivelsjong! Hij zal opgroeien voor galg en rad.’

Een duivelsjong, Duck? Onmogelijk, hij was de goedheid zelve, en zó slim. Zijn beste vriend Maurice, de zoon van de kasteelheer, die Grieks en Latijn studeerde, deelde al zijn kennis met hem. Het woord ‘duivel’, vertelde hij haar, kwam oorspronkelijk van het Griekse woord *diabolos*, wat letterlijk ‘doorelkaar-gooier’ betekende. Elke keer als haar vader over de duivel sprak, beet ze haar tanden stuk om hem niet uit te lachen.

God zou zijn schapen nooit zo vernederen, nooit zou Hij de mens zo klein en bang houden, God was groots, wat zou Hij zich druk maken om rode haren, moedervlekken of fluiten voor het slapengaan. Ze had al zo vaak voor ze naar bed ging in het geheim een liedje gefloten, maar van de duivel geen teken. Nergens in de Bijbel werd verwezen naar rode haren als des duivels. Integendeel, God zei: ‘Want gij zijt alle kinderen Gods door het gelove in Christus Jezus. Alle, dat is Joden en heidenen. Alle die geloven zijn aangenomene kinderen, niet meer onmondige, maar volwassene kinderen van God.’ Waarom zou Duck daar niet toe behoren, hij geloofde heilig in God.

Ze bereikte de rand van het bos, aan de westelijke uithoek van Aalter, en liep langs de Blekkervijverstraat naar Maria-Aalter. In de verte zag ze het sobere maar monumentale hek van het kasteel van Schuurlo en de door eikenbomen afgebakende dreef die langs de oranjerie en het koetshuis naar het kasteel leidde. In dat koetshuis woonde Duck met zijn vader. Tijdens de bevalling was zijn moeder gestorven en de brave man was nooit hertrouwd. De kasteelheer beschouwde hem als familie, Ducks vader en grootvader hadden hun hele leven op het kasteel gediend, en hij liet de jonge Duck voeden door dezelfde min die zijn zoon voedde. Vijf dagen scheelden de baby’s, Maurice was de oudste.